Hei, terveiset Mwanzasta!

On jo huhtikuu, alkuvuosi on mennyt nopeasti. Nyt saimme aikaa kirjoittaa kunnolla kuulumisiamme. Käydään siis suoraan asiaan, ja aloitetaan Pian töistä:

Joulukuussa organisoimme ja vedimme Kummilasten vanhempien ja lasten yhteisen koulutus- ja virkistyspäivän. Paikalla oli 120 perhenjäsentä ja 14 vapaaehtoista auttajaa. Lapsilla oli omaa ohjelmaa sillä aikaa, kun aikuiset istuivat piiriin kuuntelemaan ja keskustelemaan vanhempien oikeuksista opettaja Peterin johdolla. Nämä keskustelut ovat aina näyteikkuna todellisiin ongelmiin, sillä vanhemmat ovat yllättävän avoimia kertoessaan vertaistilantessa eläville omista kokemuksistaan. Vanhemmat pohtivat yhdessä tilanteitaan ja miten niistä selvitä. Lasten ohjelma koostui leikistä, laulusta sekä sosiaalityöntekijä Marian vetämästä keskusteluhetkestä. Siinä kerrattiin, mihin lapsi voi itse mennä pakoon ja kenelle mennä kertomaan, jos hänelle tapahtuu vaaratilanne tai hän pelkää pahoinpitelyä. Kerrattiin myös, miten meidän kaikkien kuuluu käyttäytyä ettemme itse aiheuta lisää vaaratilanteita (vanhemman kunnioitus jne.) Kaikki päivään osallistuneet lapset ja nuoret saivat lahjaksi mustat kengät ja koululaiset mitattiin koulupukua varten. Koulupuvut sai sitten hakea toimistolta tammikuun alussa.

Kummityön vapaaehtoiset vetivät päivän asialle omistautuneella otteella, ruokailusta kuljetuksiin kaikki meni kuten oli suunniteltukin. Perheet saapuivat paikalle itse lukuunottamatta niitä, jotka tarvitsivat apua matkustamiseen vamman tai muun esteen vuoksi. Vuokrasimme pikkubussin ja kuljettajan, joka nosteli pienempiä matkustajia bussin ikkunastakin sisään☺. Päivän aluksi ja lopuksi söimme hyvin, jaoimme paikallisten keräämät vaatesäkit (joita pakkaisimme kokonaiset 2 päivää ennen vanhempainpäivää, kuva) jokaiseen perheeseen, sovimme uusia tapaamisia ja maksoimme pienen tuhannen shillingin (50 senttiä) matkarahan menomatkaa varten niille, joilla ei ollut kyytiä.

Uusimmat Kummilapset ovat 12 vuotias ”Toivo” ja 13 vuotias kehitysvammainen veljensä ”Usko”, heidän perheessään on kaikki perusongelmat; väkivaltaa, alkoholismia, suunnittelemattomia raskauksia ja köyhyyttä, mielenterveysongelmia ja kouluttamattomuutta. Isä oli purrutkin lapsiaan humalassa. Saimme perheen tietoomme erään toisen järjestön kautta, he pyysivät meitä apuun kun eivät voineet toimintansa

puitteissa tehdä enempää. Kävimme pitkän ja työlään prosessin lävitse taas kerran kaikkien asiaan kuuluvien toimistojen kanssa ja pääsimme toimivaan loppuratkaisuun. ”Toivo”-poika on muutettu asumaan tätinsä luokse, hän käy koulua eikä ole enää kadulla keräämässä pulloja eikä kerjäämässä. Hänen veljensä ”Usko”, tarvitsi vähän enemmän apua, sillä hän tarvitsi erityiskoulupaikan. Pian selvisi, että vanhemmat eivät yksinkertaisesti saaneet aikaiseksi laittaa poikaa valmiiksi aamulla ajoissa, saati sitten viemään häntä koululle. Palkkasimme kummirahoilla Rubenin, nuoren miehen Mabatinin seurakunnasta saattamaan poika aamuisin kouluun ja hakemaan hänet sieltä iltapäivisin. Ruben kävi hankkimassa myös repun ja villapuseron uudelle huolehdittavalleen. Aivan mahtava parivaljakko ja hienoa on sekin, että Rubenin perässä ”Usko” menee lauantaisin kirkolle myös kuoroharjoituksiin isänsä suostumuksella, ja hän silminnähtävästi nauttii nuorten kuoron vauhdikkaista harjoituksista siitä huolimatta, ettei pysty laulamaan. Koko perhe voi nyt paremmin, kun elämässä on jonkunlainen järjestys.

Näiden päivittäisten haasteiden ja kohtaamisten takana on työsuunnitelma ja monenlaista muuta paperityötä ja raportoitavaa. Koko alkuvuosi on laadittu hankesuunnitelmia ja tehty kaavailuja seuraavien vuosien työstä. Mihin haluamme panostaa, mitä haluamme kehittää? Mikä on luovuttamatonta, mikä on Kummityön perimmäinen tarkoitus? Millaista budjettia kaavailemme ensi vuodelle, entä seuraavalle? Millaista tukea odotamme paikallisilta? Miten työ kehittyy ja mitä siinä pitää huomioida enemmän? 20 sivua täyttä asiaa, en tiedä montako työtuntia siihen on käytetty ja kesken on vieläkin. Uusi johtajani David Mbwambo on ollut korvaamaton tässä kirjoitustyössä. Tämän lisäksi ajamme sisään työhön Esta Lemaa, joka on tulossa paikalleni Suomessa oloni ajaksi. Hän opiskelee vielä Keniassa diakoniatyötä, mutta on lomallaan käynyt kanssamme läpi töitä ja koteja, harjoitellut täyttämään erilaisia lomakkeita ja miettimään, keneen otetaan yhteys ja missä tilanteissa.

Olen aloittannut myös pienellä panoksella työskentelyn Shinyanagan (SELVD) hiippakunnassa tänä vuonna. Se on sama Hiippakunta, missä Mikko on ollut jo useampana vuonna töissä Sinema Leo toiminnan myötä. Työskentelen siellä albinoasian ympärillä, lähinnä näiden samaisten hankesuunnitelmien kimpussa. Suomen Lähetysseura on antanut taloudellista tukea Hiippakunnalle, joka organisoi sillä tehtävää työtä valtion omistamaan albinokeskukseen. Olemme arvioineet välittömämpiä rakennusongelmia keskuksella ja listanneet, mitä rahoilla tehdään. Ongelma ei ole tietenkään keskus, vaan se hirvittävä todellisuus missä albinot joutuvat elämään. He joutuvat turvallisuutensa vuoksi elämään leireillä, jotka on aidattu ja vartioitu. Tässäkin leirissä tai keskuksessa asuu yli 400 kodistaan turvaan tuotua. Osa pienistäkin lapsista on hylätty

sinne, vailla tulevaisuuden suunnitelmia. Ongelma on siis yhteiskunnassa ja tämän ongelman juurille yritämme mekin päästä uusien hankkeiden myötä. Tästä osaan kertoa teille enemmän seuraavassa kirjeessä, sillä olemme menossa tuonne matkalle taas ensi viikolla.

Yksi pyyntö minulla on teille kaikille; nämä kaikki ihmiset, albinot, hitaammat oppijat, väkivallan uhrit, köyhyydestä kärsivät perheet, sokeat ja kuurot ja väärin ymmärretyt, naiset jotka eivät osaa puolustaa itseään tai lastaan ollenkaan, isät jotka eivät osaa hoitaa isän rooliaan, he kaikki tarvitsevat valtavasti esirukousta ja lähimmäisen rakkautta. Rakastaa voi kaukaakin, kuten Suomesta käsin. Kaikkien vaikeiden tilanteiden keskellä ihmiset tarvitsevat eniten toivoa ja siinä kirkko on mielestäni avainasemassa. Kummityö on helppo kanava rakkauden osoittamiseen. Kiitos kun olette siinä jokainen jollain tapaa mukana!

Mikko kirjoittaa:

Sinema Leo -puolella on ollut myös vilkasta pitkin kevättä. Reissuja kummassakin hiippakunnassa (ELVD ja SELVD) on ollut ihan tehdä asti. Ja hyvä niin, ne ovat aina mielenkiintoisia. Yksi erityinen reissu oli kiertää kylissä joissa elokuvatiimi teki vuosina 2010-2013 töitä. Kävimme tutkimassa onko niissä vielä toimintaa ja oli ilo huomata, että uusia seurakuntia oli todellakin syntynyt.

Välillä ihmiset osoittavat uskomatonta sinnikkyyttää. Kuten Nyapalahalan kylällä, alle vuoden ikäisessä seurakunnassa. Siellä hiippakunta auttoi rakentamaan metallitolppien varassa seisovan harjakaton, kirkkokatoksen, jonka alla voisi kokoontua jumalanpalveluksiin ja samalla pikkuhiljaa voimavarojensa mukaan rakentaen seurakunta voisi omatoimisesti jatkaa siitä tiiliseinäisen kirkkorakennuksen. Kova tuuli kuitenkin painoi tolpat nurin ja kaatoi katon maahan. Seurakunta ei lannistunut, vaan jatkoi pelkän katon alla jumalanpalveluksia (kuva alla). Muutaman viikon päästä tästä kesken jumalanpalveluksen kattopelteihin salama ja useat seurakuntalaiset ja evankelista saivat palovammoja. Sekään ei lannistanut. Seurakunnassa on jo 140 ihmistä ja uusi kirkkorakennus on nousemassa kaatuneen viereen.

Mielenkiintosin yksittäinen reissu oli vajaan viikon vierailu melko kaukaiselle ja yksinäiselle Goziban saarelle, hiippakuntamme luoteisimpaan nurkkaan Victoriajärvellä. Saarelle on syntynyt paikallisen

kalastajayhteisön omasta toimesta luterilainen seurakunta, ja kirkkorakennuskin on rakennettu. Seurakuntaa on vaivannut lähinnä pappispula. Loppuvuodesta 2015 vihdoin ensimmäinen pappi, saariston lähetysalueen papiksi nimetty Domisian Alloys, vieraili saarella.

Helmikuisen vierailumme aikana kastettiin useita lapsia ja aikuisia, vihittiin avioliittoon pariskunta, joka oli odottanut saarella mahdollisuutta kristilliseen vihkimykseen 13 vuoden ajan, koulutettiin seurakunnan ihmisiä ja iltaisin näytettiin kristillisiä elokuvia (kuvassa evankelista Sebastian kasaa laitteistoa). Elämä saaressa on erilaista. Se on kaukana kaikesta. Matkaa yksin Ukerewen saarelta on vielä 4-5 tuntia moottoriveneellä hyvässä kelissä, Mwanzasta tai Bukobasta useampia tunteja enemmän. Kalastus on tärkein elinkeino, ja se tuo saareen myös paljon siirtotyöläisiä. Seurasin rannasta kun 1200 miestä lähti myrskylyhtyjen valossa öiseen muikunpyyntiin, se oli aika huima näky järven pimeällä selällä. Saarellakaan elämä ei ole aina ongelmatonta. Esimerkiksi siirtotyöläisyys tuo mukanaan lieveilmiöitä eikä saarella ei ole vakituisia terveyspalveluita.

Dagaa-kala, pieni muikku, jota valoilla houkutellaan pimeimpinä öinä pintaan ja lipotaan veneeseen suurilla haaveilla, on koko saaren elinehto. Siitä riittää työtä ensin kalastajille, sitten kalankantajille, jotka kantavat dagaata veneiltä kuivausverkoille. Sitten on kuivaajat, ostajat, myyjät ja niin edelleen. Saaren solidaarisuudesta kertoo se, että kaikki kuivausverkkoihin takertunut ja niiden ulkopuolelle lentänyt kala on vapaata kerättävää saaren köyhimmille. Se tarjoaa päivittäisen ruoan tai sitä voi myös kerätä ja myydä ansaitakseen. Kala antaa myös seurakunnalle mahdollisuuden tuloihin. Kirkolle saatu isohko tontti oli katettu kuivausverkoilla, joita ihmiset voivat vuokrata päivähinnalla tai kuukausivuokralla. Kuvassa Giziban kirkko ja sen vierellä dagaa kalaa kuivumassa verkoilla, näyttivätpä ankatkin saavan osansa kaloista.

Työ etenee myös muilla saarilla, erityisesti pääsaarella Ukerewelle. Eilen (14.4.) tuli tieto, että Murutiliman kylällä Ukerewen saaren pohjoispuolella on saatu kirkon seinät kokonaan valmiiksi. Se on aika paljon siihen historiaan nähden, että seurakunta oli melkoisen nukahtanut tapaus jota aiemmin aloitetun kirkkorakennuksen kaatuminen ei ainakaan piristänyt. Aloittaessamme saaristossa tehtävää lähetystyötä oli seurakunnassa enään noin 10 kristittyä jäljellä. Samankaltaista heräämistä on havaittavissa nyt muuallakin. Sinema Leo -tiimin, Sebastianin ja Daudin, sekä seurakunnan ja hiippakunnan työntekijöiden aherrus on alkanut tuottaa tulosta. Nukkuvakin seurakunta voi herätä henkiin!

Nyt olemme valmistelemassa reissuamme Suomeen. Olemme tulossa jo kesällä ja tarkoituksenamme on olla siellä siten, että syys-, loka ja marraskuussa pystymme kiertämään seurakunnissa. Ajankohta on meille siksi mieluinen, että pystymme tällä kertaa tarjoamaan mm. usein pyydettyjä kouluvierailuja. Monia vierailuja on jo sovittu, mutta kalentereissa on vielä tilaakin, kannattaa olla mahdollisimman pian yhteydessä.

Olemme saaneet teiltä eri seurakunnista paljon postia. Monenlaista olette tehneet kummityöhön ja muuhun. Kiitokset kaikesta, miten olette muistaneet meitä ja hiippakuntamme ihmisiä! Nyt Suomen vierailumme pikkuhiljaa lähestyessä pyytäisimme, ettette enään tässä välissä lähettäisi meille tännepäin postia, ettei käy niin, että ne tulisivat perille meidän poissaollessamme.

Toivotamme teille jokaiselle siunattua kevättä!

Pia ja Mikko